

πού γράφει εν τού ΚΑΠΑ ΖΙ τὸ χέρι
τούτέστι τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ ὁ «Σάτυρος» θὰ βγαίνη
καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στήν τσέπη του θὰ μπαίνη·
μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζη
νὰ κἀνὴ γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χάζι.

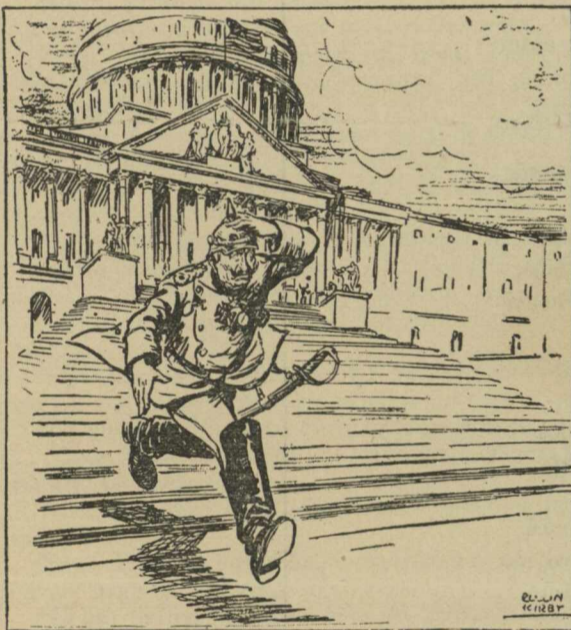
Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σατύρου χρόνος τρίτος
καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κι' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Μάρτη εἰκοσιπέντε
μὲ τὸν καιρὸ πουνέντε.

Ἄν θέλῃ ὅμως καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
δυσὶ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη,
κι' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις... ἐράνουσ' ὅπως ἄλλοι
τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν προκατὰ ἄλλῃ.

Χίλια ἐννηακόσιακόσια μὰ καὶ δέκα ἔξη
μεσ' σαυτὴ τὴ μπόρα κᾶτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ἐννεήντα μὰ καὶ πέντε ἀριθμὸς τοῦ φύλλου ἦδη
ποῦ διάλεξι γιὰ φθίσι ὁ γιατρὸς Καρούσος δίδει.

Ὁ πάντα ἐπιθετικὸς καὶ θέρη καὶ χειμῶνας
ὑποχωρεῖ στρατηγικῶς καθ' ὅλους τοὺς κανόνες.

Ὁ σκεπτικὸς ὁ Φασουλῆς
κι' ὁ Περιλλῆς ὁ σεβνταλῆς.

Π.—

Τί καῖμὸς σὲ βρῆκε πάλι
κι' ἔχεις κάτω τὸ κεφάλι
Φασουλῆ παραπονιάρη;
Ποιὰ καινούργια σ' ἦρε νίλα;
Μὴ φοβήθηρες τὸ Βίλα
τὸν μπαντίτη καβαλάρη;

Πόνος ποιὸς σὲ βασανίζει
καὶ τὸ πνεῦμά σου σκοτίζει
καὶ κυτᾶς στὰ κουτουροῦ;
Μὴ τυχὸν καὶ δὲν κοιμάσαι
τοὺς βακίλους σὰν θυμάσαι
τοῦ Καρούσου τοῦ γιατροῦ;

Πῶς ἡ γλῶσσα σου σκοτάδει
καὶ δὲν κόβει καὶ δὲν ράβει
Τί συμβαίνει τάχα τί;
Μὴ καὶ σένα κακομοίρη
κατὰ λάθος σ' ἔχουν δείρει
ποῦ σ' ἀκούσαν ποιητή;

Φ.—

Δὲν μὲ μέλλει τὸ σκοτάδι
δὲν μὲ μέλλ' ἢ φυλακὴ
μόνον τρέμω γιὰ τὸ λάδι
τὸ φασούλι τὴ φακῆ
ποῦ ἀπόχτησαν κι' ἐκείνα
σὰν τὸ μύρμηγκα φτερὰ
καὶ πετάξαν καὶ τὴν πείνα
θὰ μᾶς στείλουν φουκαρᾶ.

Χρόνια ἦρθαν Περικλέτο
 ἓνα πέρσιν ἄλλο φέτο
 ποῦ μᾶς βγάλαν στήν μπερλίνα
 κι' ἂν μᾶς ἔρθη κι' ἓνα ἄλλο
 τότε πιά κακὸ μεγάλο
 θὰ ψωφήσωμε στήν πείνα.

Κάθε μέρα κι' ἓνα πένι
 τὸ κασέρι ἀνεβαίνει
 χάρις κι' ἔνεκα στὸν Ἄρη
 καὶ μοῦ φαίνεται τεμπέλη
 τὸ τυρὶ μέσ' στὸ βαρέλι
 μαῦρο Ρούσικο χαβιάρι.

Ἄντιο ἐλαιόλαδο
 σὲ βλέπω καὶ δακρύζω
 Τώρα μὲ θαμβασκόλαδο
 μαρίδες τηγανίζω
 κι' ἀπ' ὄλα πιά τὰ ζωντανὰ
 ὅπως καὶ σὺ θὰ εἶδες
 γιὰ μᾶς ἀπώμειναν φθηνὰ
 ἢ μῦγες κι' ἢ μαρίδες.

Τὸ ἐλαιόλαδο κι' ἢ ληῆς
 στὰ σύννεφα πετοῦνε
 ἀναστενάξουν ἢ κοιλιές
 τρομακτικὰ βογγοῦνε
 κι' εἶσαι γεννητὰ τοῦ βασιληᾶ
 ἐφέτος κακομοίρη
 ὅταν μπορεῖς νὰ φᾶς ἔλην
 εἶτε κεφαλοτύρι.

Ἄπ' τὴν ἀκρίβεια τὴν πολλή
 —συχώρα μου τὰ χεῖλη
 στυστὸ ἀφήνω Περικλῆ
 τοῦ Ἄγιου τὸ καντῦλι
 καὶ ἔτσι χάρις στὰς τιμὰς
 στὸ λάδι π' ἀνεβαίνει
 πᾶσχουνε πιά μαζί μ' ἐμᾶς
 κι' οἱ δόλφοι πεθαμένοι.

Π.—

ἌΟταν τὸ λάδι Φασουλῆ
 σοῦ λείψη τί θὰ γίνῃς;
 Βαβαί, παπαὶ καὶ τρεῖς ἄλλοι
 ἀλάδωτος θὰ μείνῃς
 καὶ ποῖο καλὰ νὰ ξεφυσᾶς
 ἀμάσητος τὸ βράδυ
 παρὰ νὰ ζῆς καὶ νὰ μασᾶς
 φασούλια δίχως λάδι.

ἌΟμως μὴ σκάζῃς τὴ χολή
 καὶ σοῦ στριφθοῦν ἢ βίδες
 Σὰν τὸν Ἀγιάννη Φασουλῆ
 θὰ ζήσωμε μ' ἀκρίδες
 καὶ κόλι φλάουερ μπορεῖ
 —κακόηχος ἢ φραῖσις—
 ὅταν τὸ φέρουν οἱ καιροὶ
 νὰ φᾶς καὶ νὰ χορτάσῃς.

Μὴ συλλογιέσαι Φασουλῆ
 γιὰ τὴν κοιλιά σου μόνο
 Μένουν ἀμάσητοι πολλοὶ
 τὸ φετεινὸ τὸ χρόνο
 ἌΟσον ὁ Κάρνεζι παρᾶ
 κι' ὁ Φρίσκος τραγουδίστρες
 τᾶντερα τόσων φουκαρᾶ
 γινῆκαν κουβαρίστρες.

Δὲν θέλω φτώχειες νὰ μοῦ λές
 καὶ πείνα καὶ τρομάρες
 ποῦ σὰν γυναῖκα χήρα κλαῖς
 γιὰ πενταροδεκάρες.
 ἌΘλους εἶπε πολεμικοὺς
 καὶ πάψε τὰ μουρλά.
 Πόσους ξεμπέρδεψαν Γραικοὺς
 οἱ Ἄγγλοι στὰ Βουρλά;

Τί γίνεται στὸ δυτικὸ
 τὸ μέτωπο κολλίγα;
 Οἱ Γερμανοὶ στὸ Ρωσσικὸ
 προὔχωρησαν στὴ Ρήγα;
 Πόσους Ἑβραίους σφάζανε
 οἱ Χριστιανοὶ Κοζᾶκοι
 κι' ὕστερα τοὺς πετάξανε
 σὰν σκούπιδα στ' αὐλάκι;

Φ.—

ἌΟπου τὸ μάτι ρίξω
 ὀλόγυρα ἐφέτο
 καὶ θὰ ἰδῶ νὰ φρίζω

καῦμένη Περικλέτο.
 Παντοῦ κυτάζω γδύμια
 ἀγριεμμένο βλέμμα
 καὶ μέσ' ἀπὸ συντριμμια
 ποτάμια τρέχουν αἷμα.

Σὲ κάθε ξένη χώρα
 ὁ τρόμος βασιλεύει.
 Μὰ μὲ τὸ Βίλλα τώρα
 κι' ἢ κόντρου ἀγριεύει
 γιὰ τοῦτο μέσ' στὸ δρόμο
 κανεῖς σὰν μὲ ζυγώσει
 παραμερῶ μὲ τρόμο
 μὴν τύχη μὲ δαγκώσει.

Μέσ' στοῦ μακελιοῦ τὰ χρόνια
 ποῦ βροντοῦνε τὰ κανόνια
 ταμπουρντοῦμ καὶ ταμπουρντοῦν
 καὶ ὁμογενεῖς καμπόσοι
 τραπεζίτες ποῦχουν γνῶσι
 παίζουσι τάχα τὸ Βερντοῦν.

Τώρα ποῦ μακελιὰ τρανὰ
 στήνουν παντοῦ ἢ Μοῖρες
 καὶ κάνουν τόσα ὄρφανὰ
 δυστυχησμένες χῆρες
 κι' οἱ Μεξικᾶνοι πιάνονται
 καὶ νὲ' ἀρχίζει νίλα
 κι' ἀεροπλᾶνα χάνονται
 ποῦ κυνηγοῦν τὸ Βίλλα.

Π.—

Ἐγὼ φοβοῦμαι βρὲ παιδί
 γι' αὐτὸν τὸ νέο τράκο
 θαρρῶ πῶς ἔχει δηλαδή
 ἢ φάβα κάποιο λάκο.
 καὶ ποῖο ἐδῶ καὶ ποῖο ἐκεῖ
 λιγάκι παρὰ πέρα
 καὶ ἢ Μεξικανικὴ
 μᾶς μαγειρεύει λέρα.

Φ.—

Γι' αὐτὸ ποσῶς μὴ νοιάζεσαι
 μὰ νὰ προετοιμάζεσαι
 καὶ προκειμένων δυὸ κακῶν
 Γουίλσονα Κουμπᾶρον
 γκάντ μπλές, εἶπε στὸ Μεξικὸν
 κι' ἐμπρὸς κατὰ Βουλγάρων.

Ἦλ ἐτ ἀλὲ καὶ ὁ Σερβικ
 Μοστενιτέρ Παρίσι
 κι' ὁ Μπρεζιντάν ντὲ Ρεπουμπλικ
 γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ
 ἄ σὸν ἀλτὲς προὔχωρησε
 ἀβὲκ ντὲ γκράς καὶ γλύκα
 καὶ τοῦπε καλῶς ὤρισε
 κι' αὐτὸς καλῶς σ' εὐρῆκα.

Μὲ τὰς ἐφόδους τοῦ μηνὸς
 καὶ τοῦ Βερντοῦν τὸ φόντε
 Ἰωακείμ ὁ Γερμανὸς
 δὲν ξέχασε τὸ κόρτε
 καὶ πῆγε λίγο νὰ χαρῆ
 ἀφ' ὅτου ἐπληγώθηκε
 καὶ κάποια τώρα Βαναρῆ
 Πρινσέσα στεφανώθηκε.

Καινούργιες πάλι κατ' αὐτὰς
 καλοῦνται ἡλικίες.
 Γιατί μὲ ἀγριοκυτᾶς;
 Γιατί μοῦ λές βλακειές.
 ἌΟποιο ἢ Κόντρου τὸν καλεῖ
 γιὰ νὰ τραβήξῃ χέρι
 ἄγκυρα βρῖσκει Φασουλῆ
 τὸν Κρητικὸ Λευθέρη.

Π.—

Σοῦ τῶπα δυὸ σοῦ τῶπα τρεῖς
 καὶ σὺ καλὰ τὸ ξέρεις
 ὅτι ἀντὶ νὰ πῆς Πατρὶς
 πρέπει νὰ λές Λευθέρης.
 Χωρὶς αὐτὸν ἂν μείνωμε
 καιροὶ σάρθοῦν μοιραῖοι
 τότε καὶ μεῖς θὰ γίνωμε
 πῶς γίναν οἱ Ἑβραῖοι.
 Πατρὶς κι' αὐτὸς ταυτόσημον
 βοῦλα καὶ τὸ χαρτόσημον
 κι' ὡς λὲν κοινῶς κοθῶνι
 μηρὶ καὶ πανταλόνι.

Φ.—Βρὲ σὺ τὰ γύρισες καὶ σὺ;

Π.—Αἰώνια τὰ γυρίζω
 ὅπως καὶ σένα πάντοτε στὸ τέλος σὲ ξυλίζω.

